

1911-05-09

AFSENDER

Kristian Zahrtmann

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Piza

Arkivplacering:
Mappe 24 nr. 20

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

La marina di Pisa - 9 de May 1911

Kære Skroggaard. Christianus kom med og
sige at han tror, det er Eders Solbrylling i
morgen, og dog ikke sikkert for dag. Jeg skry-
der mig med at komme bagefter med min
Lykoinskning. Ja, giv endnu længe et rikt
liv, men blive Eders beskaet. Du har en of-
te sagt, at du troede, at jeg var stolt, men
jok et Bane - jeg tror endog du sagde Jesus
hjælpe mig om din Tro. Du har maaske nok
enue endvauligt haft Ret - jeg var det ikke,
men ganske uligt mig og det menligt ikke
- men et er vist, at jeg er stolt, men jeg
hoier at det gaar Eders Bane godt, og de
gør Stammen alle. Og nu at høre Poul Chri-
stianus Ros over Romme, det er over for
førigt gode, Maaltidens Skyld. Det er en
Skade at Thomas Johan - eller har du oo-
ret at kalde ham ganske enue derved - ikke
kom hermed ikke for enue Poul Chr. sige at
hanle op med mig i Botanik, men forat
jae Sløret lid at falde og overbevise ham om
at jeg ikke er saa fuldkommen igaa i det Fag,
at jeg som han tror dog ikke har al Videnskab og
Dyd. - Da han nu tror endedes om mig, og dog abro-

lut i Folge sin Matus ma skælde ud, tager
altid Fejl og begynder ved mine største Dgde
- det er allerlygst Maade at skældene paa.
For han er kommen saa vist i Nærvær, at han
ved hvad Reklamation er, og er altid færdig i
hvert Billed, som en dame med skønt Haar
og Tænder altid vil lade paa Haar og Tæn-
ders Veje. Al ja, hvor holdt vi meget af den
Maade her. - Her er kommen end ja det Rye
Lup. For mig er det som var det ejes. Men en
Løber er paa Robinsonia, og det ikke Fugt-
barkedens Gudinde, og en kan i jo nok se-
ne ud, at det dog er løber videne, en løber,
at havde i ikke T.C. der heller ikke kan huske
datoen, havde i endnu mindre videt den. De
er Mousenter der står indgaaende i min Sjæl
som var det nu efter at i er slægt op. Maake
allermest den Maade, De i Vætro Gode Brand
at blive dit Løfte til. Dit Alvor, den Maade at
brøge Fingrene paa, den Beslutning, dit Ja.
Tiden har vist mig, hvor rigtigt i dengang
opfattede. Og Brand, der tog ind i Løftet som en
Tribut, Kirken havde Haard paa. Saa kom vi
hjem til Brudekoret, en kom dancen og Kælle
i Reputation til mig ja sig selv for at bede mig om
skulde, at de var med i høje Hatte, med Løbs
var nok Forloven og mente ergo, og Kælle havde

laant sin i Bividskedene om Vaguen Stornetket
Naa den lille Givne Har tog i med sin vinkelende
hånd, i var en helt optagelse af Højtiden. Tilbords
haade i den skønne Svingende, den P. L. og i en led
teening om hoven det var. Jeg troede at det var heede
der var forlovet med den levende Komuup. Men det
sige Christensen en rigtig, for han haade ikke nogen
rigtig Maale og i ord god at min Damer var um at
convenere om en selv lidt sang. Han var ielfald
heilig, kirken Svingende det var end var. Vardene
ikke svagt gaaet Haas, var foruisket og med lid b
var, dog ikke var lid om den Kone. Saa var vi jo
i Haas, men den Svingende vilde ikke tale om Pote
nik. Gaude ugent. Saa erde i ogsaa hans Skinken
for Prosper Komuup, hans Fætte, men den kom i
rigtigst elend afled, for Komuup sagde lid de den
der: I er gal. - Viden tage Pigejotney for Galat.
Men var kom Afluen Kom, Vi kom op for Haas
og sang to Psalmer. Vi stod op i en Halvsten for Gal
bet om Eder. I var dejlige og Begge, for du saar kom
god ud. Det kan i god sig, men Komuup en dody
vint en rigtigst med i levende dør. Men I blev sig
tignost næsten foruunklide af hende, om i altid har
kalder Baronesse Stenpe - en siges Foul, at det er
urigtigt, kan hos Fisker Skoggaard. Men var i sort
ovet Korbak Atlast med ^{min Fæst} diavnet og meget smuk
ke Kieplinger. Jeg tror Tordeurke, haade Tiesone og
var i overordentlig Foderstus, enuk, var oppe og nedas

for os. Det er en kedeligt at jeg ikke mere tør kalde
hende selv hem for mig selv Baronesse Stenke. Det
har nok været Kæbel, der har prøvet hendes en-
saadan. Men det som gjorde Billedet en aldeles
uafgjort var at ved Siden af hende som altid hende
var Frøken stod den elskelige lille Caroline og fik
dog at se med i Atlassens Isalmsbog. Det var et
lille lilas Skjort, med sin hvide Kappe en smuk
et end sædvanligt. Haas Tørreuegen besøgte sig i den
Stores Kæde, det var som en Engel i hvidt Tør
aandede dykke ved de dejlige Væde, selv om Caroline
ikke havde haft den Gude at følge ad med Kogebogen
derligt nok ved jeg det ikke, om hun havde været gift
jeg havde truffet hende i alvorlige Steder for Chri-
stianskolen, jeg havde set at hun tænkte og var som
hun var imellem. Høggelig, elskelig, offredede sig selv
som Fru. Hun god og idel god. Hun drømte yndige
lille skuffende orkidefarver - ja Bligskide
den som den lilasagtige blå Hvide - med alle
sket og de Tøndeke Figen Fied - kunne du huske
det. Du havde vist usalt det. Du kunne kende det
den himmeliske og jordiske Redfærdighed. For lykke
lig var sikkert Caroline. Jeg ved, at du har set en
enkel Sten for hendes Gode, du havde krævet
af Forplemning. For de er dejlige i Tørreuegen
næsten som hun var for. Din Byghedsdag.

Kære Minde Tage dette som en venlig Hilsen til
Eders og Eders hele Huse for Eders Kærlighed

Kristian Tøndergaard